

R M K L

1594

The image shows the front cover of an old book. The cover is decorated with a marbled paper pattern, specifically a 'stone' or 'shell' pattern, featuring large, irregular, rounded shapes in shades of purple, brown, and tan. The pattern is dense and covers the entire surface. In the top left corner, there is a small, rectangular, light-colored label with a black border. The label contains the text 'R M K L' on the top line and '1594' on the bottom line, both in a black, serif font. The book's edges are slightly worn, and the overall appearance is that of a well-used, antique volume.

Farkas Lajosé 1846.

R. de K. I.
1594.

Teljes.

Farkas Lajos könyv
tárától. 1873. Dec. 10én.

E munka, de nem e kiadás,

Sándor prima nyomatos 1597. Sem a Muse.
numban, sem Antonius könyvtárában, sem
a másárkelei Jeleki-sheában nincs meg.
Az academia is csak az 1597-től bírja. A
jelen kiadásból e példány eddigelő egyetlen,
valamine a 97-től az academiáé.

Schedelf

I E P H T A

HISTORIAIA, AVAGY
TRAGOEDIAIA, MIKEPPEN Ő AZ
SIDOK ALTAL HADNAGYSAGRA HI-
vattatván az Ammon fiai ellē, Istenhez való kép-
telen szeretetiből fogadást tött, jó szerencse
fejébe, kiért végre az ő eggyetlen egy Leányát
Iphist, nagy szomoru és keserves halállal meg
áldozta: a Buchananus Györgynek írásából
Magyar versekbe fordítatot, Illyefalvi
István által.

Az Lucretia Historiájának notájára: Sok erős Vitézek, &c.

E L S Ő R É S Z.

Bölcsek írásából egy csuda do logról nek-
tek szóllok Jephtáról, Tött fogadásáról az Istenhez
való képtelen szerelméről, Véghre Leányának nagy
szomoruképpen történt ki mulásáról.

Minden vőigynek hegye, napnak éjje vagyon,
Tavasznak Nyára vagyon, Nincs oly jó szerencse ki sokáig álljon
hogy búra ne forduljon, Minden jámbor töllem ezt mayd meg
értheti csak nekem innom adgyon.

Sokan gyönyörköttök szerelem énekben, csak mind azt
dudollyátok, Szent írásból avagy bölcsek leveléből semmi dalt

nem tanítottok, Iób volna írjátok hogy sem mint effele őró-
met követnétek.

Ebből minden hasznót vehet ő magának, itt érthet barát-
ságról, Sült paraszt elméről emberi szerzetről, Isten igazságáról,
Fogadás dőljáról, Vrnak szerelméről, engedelmes fiakról.

Első részben szölylünk Iephtáról, hadáról, Baráttya tanát-
sáról, Vgyan ott egy Papnak vetélkedéséről, másodszor az Asz-
szonyról, Iímét Leányának nagy kegyességéről, s' így kezdgyük
el leg elől.

Iephtának hazája Sidóságban vala Attya Galaad vala, Az
városnak-is kiben fel nőt vala ugyan az neve vala, Attya bűne
míat szegény pironog vala, nem igaz gyermek vala.

Fel serdült őtsei kezdék őt bolygatni, ily szóval háborgat-
ni, Hogy Fattyu gyermeknek Attya marhájából nem illenék részt
venni, Attyafiaitól azért el budosék jób földön kezde lakni.

Vitéz módra termet bátor szíve néki erős férfiu vala, Ván-
dorlók, szegények, kóborlók tolvajok mind hozzá gyűlnek vala,
Tiltúl gyűlt sok ledér mint egy fejedelmét immár ugy tartya vala.

Sok jót tört az Isten Sidó nemzetiséggel, mint két szemét ugy
otta, De mihelt megh hiznak vala, ottan az ló őket el kapja vala,
Bálvány imádásra, fertelmes életre hamar térülnek vala.

Dőgh halállal azért őket az Vr Isten, chséggel veri vala, lám-
bor Tanítókkal Propheták szovával bűnről inteti vala, Végre tűz-
zel vassal, rabsággal inséggel, ugy sanyargattya vala.

Mikor ismét bűnből őket megh térnek vala raytok könyörül
vala, Minden kegyességét mint régen hozzájuk ismét mutattya,
vala, Fő fő embereket, kik megh szabadítsák hozzájuk bocsát vala.

Akkor-is Sidókra Ammon nemzetiséghe nagy haddal zen-
dült vala, Nem vala erejek sem Hadnagy közöttök, igen rettegnek
vala, Istenhez kiáltván, Követsegen hamar Iephtához küldtek vala.

Sokjambor Vitéznek nincsen tisztelése mikor nem kel az
Gátra, Sip szóra tizfára sokkal többet költünk, nincs fizetés az

kardra; El kel az jó legény ha megh bodút ország, Iephta példát
ad arra.

Követek jutának Vrak könyörgését Iephtának mondrák va-
la, Minden tisztességet és fő Hadnagyságot néki írni nek vala, Csak
hogy ily szűk ségben magát hazájáról meg vonni ne akarná.

Kemény szóval Iephta szívét meg mutatá nekik ilyen szolt
vala, Effe fetske testek az előtt engemet el kergettenek vala, Mi do-
log hogy mostan szűk ségnek idején hozzám biztanak volna?

Követek mondának, mit tehetünk Vram, de hogy ha jól
meg látod, Egynéhány személyre való haragodért, nem jó többit
útnod, Mostan megh tisztelnék Rokoni az előtt ha meg csufol-
tag téged.

Iephta monda meg-is, külföldben veletek én soha nem indu-
lok, Hanem ha én hozzám jó szível jöttetek nekem fel fogadgyá-
rok, Ha az ellenséget Isten kezünkben adgya hogy engemet u-
raltok.

Követek szállának, közted és közöttünk az Isten bizonyá-
gunk, Bár mindgyarást raytunk boszszuját meg állja ha téged nem
uralunk, Csak hogy ne mulassunk, mert az idő nem hágy ellenség
vayon raytunk.

Itt jó meg tanólni-hogy emberfegessé mindenünknek jó len-
ni, Ha semmit nem adhatz nem jó kemény szóval senkit keseríte-
ni, Nem illik mindgyarást az Attya bűnéért valakit pirongatni.

Ki tudgya az Isten kotzkádat forditva veszélyed követke-
zik, Nem lészzen mit tenned hozzá folyamodol talám rád emleke-
zik, Keszdesz pirongani ha meg mondgya hogy meg szívében ne-
hezkedik.

Követekkel Iephta az mely nap immáron indulni akar vala,
Az éten étzaka Felesége csoda álmokat látott vala, Ki miat szívé-
ben ugyan bereg vala ugy veszekedik vala.

Nem tudom mi légyen leányának Annja ily kezde beszél-
getni, Felek romlásunkra hogy az jó szerencse kezd mi nekünk

fordulni, Az minémű álmot én ez éjjel láttam ha kel álomnak hinni.

Ugyan megh nem tudom mondani az képét mely igen meg ijtettem, Meg mostan-is ugyan reszketek beléje nem tudom mire vélnem, Megh nyelvem sem járhat ugy az mint kellene oly igen meg rémültem.

Oh szép Csillagoknak, Napnak, Holdnak Ura, Jakob, Isak, Istenc, Kérlek az én álmom ha mi veszélt jelent téríts ellenfényűkre, Uramnak s-énnékem édes Iphifemnek ne légyen veszéllýűnkre.

Ez egy kis leányom töb-is nincs énnékem, ebben vagyon örömem, Erről hazzám népe hogy el csemetéznék az vala reménységem, Vénységem Istápját kérlek én Istenem el ne vegyed én töllem.

Leánya hogy hallá, maga édes Anyám monda csodálom dől-god, Jóbban adgya Isten ne hidgy az álomnak, seleycs el bánato-dot, Ne fély semmit attól, légy jó reménységben bocsáld vigan. Anyámot.

Anyá monda néki oh édes gyermekem, akarnám ha lehetne, De hogy eszemben jut az álomnak képi, meg posdul lelkem belé, Valamit ad Isten de semmi jót ebben nem jövendölhet ebben.

Ez éjjel álmomban egy Nyáy Juhot láték, hát Pásztor ot nem vala, Dühűt éh farkasok nagy szemé szöktekben rájok ro-hantak vala, Egy szegény komondor az mint lehet vala Juhokat óyja vala.

Tetézék mint ha egyikik hogy szegént ne hadnám előmben futot vala, Kutzogattyák vala farkasok fogokat töllem el kap-ták vala, Csuda szörnyűképpen ugyan szemem előtt szaggattyák vonnyák vala.

Oh én nagy Istenem nyilván ez az álom nem jót hoz leá-nyomnak, Hogy így ne rettegjek sokáigh, az halált hozd el inkább magamnak, Jób meg halnom hogy nem veszedelmét lássam sze-relmes magzatomnak.

Elfessen felele Iphis az Anyának, miért hogy így busongasz? Ithon maraszthatod Atyámat talám, de velle semmit nem használsz, Sőt te sírással mind egész országra több síralmat talmaztasz.

Inkább édes Anyám kívány jó szerencsét jövőendőly jót Atyámról, Ugyan szívem adgya nékem hogy békével mayd haza jő az hadból, Az Ammont meg veri és szerez mi nekünk jó hirt nevet magáról.

Ismét Anya szólla, nem engedte Isten édes fiam azt nékem, Kis koromtól foghva mind így volt én dölgom, vallyon ha volt örömem, Bátor mind így lenne csak az mitől felek én éltemben ne érném.

Isiú leány valék hogy láttam inségét édes hazám rabságát, Kárvallást marhámban az ellenség miatt szenvedtünk nagy koplalást, Egetést, pusztitást, vérontást, földünkben láttam nagy zurzavarást.

Csak izit-is soha én meg nem érzettem az édesnek éltemben, Hanem mint hogy az víz egyik mást ott éri, bánatomat búerte, Elél utól nékem minden felől szívem keferőség szeldelte.

Hadban édes Bátyám az minap im veszet, Neném el holt bűvában, Őcsém Atyámfia rabságra viteték, Anyám el fonnyat abban, Ammon fiaira im szerelmes Uram ismét kezfűl az hadban.

Mind nagyobb ezeknél az mitől most felek álom miatt magamban, Leány monda néki maga édes Anyám ilyen felelem dölga, Mennél inkább rettegsz annál inkább hiszed az mit láttál álmodban.

Vay ha Isten adná Aszfzony mondgya vala, hogy én jó hirt halhatnék, Hogy eghész had népe Uranimal meghjőne, ellenség le vágatnék, Ithon azonközben valami oly dologh házamtáján ne esnék.

Ne fély édes Anyám, Iphis monda néki tudom én hogy meghjőnek. Az mely Isten őket erre indította hogy az hadban mennyenek, Ugyan azon Isten erőt ad ő nekik hogy ismét megjőjenek.

Azonközben Jephtha követekkel együtt béjta Galaadban, Széllyet el küldete sok népet gyűjtete Manassésben Másában, Vagyon igasága vagyon Isten. véle, vagyon nagy bátorságban.

Ammon fiaihoz követeket küldé, megh nem alkhattak vala, Készülnek két felől népet igazgattyák rendben állatttyák vala, Elől kaszás szekér, szárnyullovagh seregh, Ammon hadában vala.

Sok hadi szerzámtól ellenség tündöklék, mint tűz ugyan égh vala, Semmi készületi Jephthának oly módon, de bátorsága vala, Az kegyes Istenhez tábor hallatttyára ily könyörgéstartott vala.

Hatalmas Vr Isten, ki egyedül való igaz láto Isten vagy, Az réged felökhöz kegyes jó akaró, gondviselő Atya vagy, De az gonoszokhoz haragos kegyetlen, rettenetes bíró vagy.

Sok büntetést Uram szenvedtünk, és kedigh volt-is érdemünk arra, Mert tölled Ur Isten élet kút fejétől mind el távoztunk vala, Tökét, követ, Bálvánt, nagy boszszuságodra imádni kezdtünk vala.

Szemérem mondani hogy az okos állatt magát bolondul tartya, Eleven vóltára hogy az megh holt. képnek áldozik azt imádgya, Két keze munkáját ki. rotszszab nálánál magánál jobbnak tartya.

Sok ideje azért hogy immár minket verész, el hagyánk, de el hagyál, Nagy sok rabságokkal sokféle nemzettel igen meg nyomorgatál, Sok nyavalyánk után immár hozzád térünk, könyörgünk hogy mellénk ály.

Tudgyuk hogy te igen könyörülő Ur vagy, nem örökké haragszol, Csak mi hozzád térjünk, te-is mi hozzánk térsz, ha mikor boszszonkodik, Ismét haragodról csak többel ne báncsunk, Uram el felelkezél.

Vallyuk bűneinket könyörgünk meg bocsás, az felet azt fagadom, Csak hogy add kezemben az Ammon fiait, bizony én azt megállom, Valamit előszőr othon meg láthatok azt néked meg áldozom.

Tudom hogy semmi ez, az te jó vóltodért, de mi Uram,
kik

Kik vagyunk , Ertyük hogy te néked méltóságod szerént sem-
mir mi nem adhatunk , De meg is szívünket , az mint töllünk
lehet , ez felével mutattunk.

Maga gondolatlan Jephta szollotvala , végre meg bánta-
vala , Mert ugyan is az ki nyelvét készen tartya , szemét jól fel
nem nittyá , Nagyot kel hazudni , ha szavat fel hadgya , bűn lé-
szen ha meg állja.

Gyermekek is othon fiak és leányok sereggel járnak vala ,
Attyokért Bátyyokért siralmas éneket Istennek mondnak vala ,
Nem tudnak mi nálunk illyent az gyermekek az nótája ez vala:

En édes Istenem kőz szóval úgy mondgyák , de mikor adtz
oly napot , Ellenségh markából szerelmes hazánkot de mikor
szabaditod , Szomszédságunk miat , im mint nyomorodtunk , te
magad is jól látod.

Pharao Királytól kiket te meg mentél , tengeren által ho-
zál , Az nagy pusztaságon kenyérrel itallal gyermekektől táp-
lálál , Isaac maradékitt pogány nemzetiséghe mire Uram hogy
bizál.

Nagy az nyomoruság , de ezzel még nagyobb hogy pogány-
nak szolgálunk , Azért réged Uram Menynek és Tengernek ,
Földnek Urának tartunk , Sok kárvallásunkal , sok ver hullár-
funkal elégedgyél meg kérünk.

Ha mit mi vétkeztünk , ellenned vétettünk te büntess U-
ram minket , Vagy tűzzel vagy vízzel , vala mint akartod oda hay-
tyuk fejünket , Azt rugyák Pogányok hogy Bálványok dölga , ha
meg nem vered őket.

Igen örülnek most Ammon szép Leányi , nagy reménység-
ben vadnak , De bizonynal hiszszük rövid nap mind ezek sir-
lomrafordulnak , Oltárért , Templumért , Szenték haláláért ,
nem sokára mást adnak.

Vay ha még eltünkben valamely időre egyszer azt meg
láthatnók , Hazánk szabadságát ellenség romlását meg egyszer

meg

meg érthetnők, Akkor az Istennek az dicfireket örömesben mondanók.

Azonközben két had őszve roppant vala, nagy sívalkodás vala, Dob, Trombitafoktól Ló nyerítésektől az Egh hangoslik vala, Fegyver csattogástól hegyek és az völgyek erőssen zengnek vala.

Egyenlő szerencse két félnek szolgála, mind estigh tartott vala, Ammont nép soksága, Iephtát igasága igen biztattyá vala, Egyik az másiknak hogy nem enged vala sokáigh hartz lőtt vala.

Mint patak az földön az vör el foly vala, rettenetes por vala, Holt tetemek között sok sebes eleven jaygatást tészten vala, Egy véletlen dolog csoda azonközben, ott ilyen történt vala:

Egymást hogy biztattyák Hadnagyok, kiáltás nagy csattogás lőtt vala, Sűrű sörétségből hirtelen nagy világ fejek felet lőtt vala, Anon hogy ezt látá meg ijedet vala el futamodot vala.

Sidók bizakodnak Istent véllek láttyák, ellenfegh után, vadnak, Hír mondót közzüllők alig bocsátának, hús fő várost dúlának, Apró gyermekeket, leányt Alfeszonynépet mind fegyverre hányának.

Gazdag nyereséggel vissza tértek vala Istent dicfirik vala, Hír mondó azonban lephta küldöt vala, város megh örült vala, Szűzek és szép ifiak utzákon Istennek halákat adnak vala.

Kiválképpen Iphis Hadnagyszép leánya, már ugyan repest valla, Anya-is azt véli hogy immár álmának ideje el múlt volna, Szerelmes Urának szerencsáját hallya oly igen örül vala.

Lám rövid Ur Isten embernek élete, abban-is öröm nincsen, Ezerében egyszer ha egy kedve fordul, az-is menten elmegyén, Megh el sem kezdheti, addég el végezi utánna bánat mégyén.

Vagyon boldogságnak ily tulaydonsága, hamar el hiszi magát, Kiválképpen ha mi szépet szólasz néki igen berreszri tollát,

tollát, Mint az Páva madár farkán csudálkozik, nem tekintirút lábát.

Azonközben Jephtha várost érte vala, minden dicfiri vala, Az előt-is mint ha magát valaminek igen alittyá vala, Mint ha jószerecsse csak ő tölle volna mayd azt itili vala.

Nem gondolá meg azt, hogy az Isten őtet ezzel próbálta vala: Az mely áldozatot néki igirt vala, mint ha felette vala, Honnat jött, hová ment, ki vólt, mire jutot, eszében nem jut vala.

Annál inkább szivét beggyeztette vala, hogy zengést hallot vala, Kapukon utzákon hogy egy szóval őtet minden dicfiri vala, Felettéb való öröm mayd megh érted néki mi dologra fordula.

Attya jótét Iphis hogy hallotta, vala, igen sietet vala, Szerelmes Attyánk öröm szép ruhában eleiben ment vala, Edes beszédekkel kit igen vár vala őtet üdvözli vala.

Mihelt Iphist Attya meg látotta vala, mindgyárt eszében juta, Micsoda fogadást nagy hűttel Istennek az hadban ő tört vala, Ottan leányának miként lenne dólga el aránzotta vala.

Felesége álmár magjázta vala, ottan tova fordula, Nem vővé jó neven leány köszönetit, fejét földre le haytá, Valami öröme ő szivében vala egyszer s mind ki fordula.

Ugy meg keseredék Iphis hogy Attyának ily pokol kedvét látá, Azt vélé hogy Attya valami dologért őtt meg gyűlölte volna, Oly nagy petyeregve szegény könyves szemmel alig szólhattor vala.

Hogymár kegyelmednek kedver tészek ezzel, azért sietek vala, Hogy meg őlellyelek, ortzádat csókollyam örömeft jóvők vala, Maga édes Atyám hogy réam nem tekintesz mond meg oka mi volna?

Oda vagyunk fiam, többet nem szólhata szemét az könyv bérelé, Leány hogy ezt látá, sokkal nagyob dólgot valami erről véle, Ha mi dologh vagyon, monda édes Atyám effek ellenségünkre.

Bár ugy lenneinkáb Attya monda néki, de fejünkön telik bé, Oh veszet Attyának veszeteb leánya miért jővél előmbé, Iphis monda néki, im ugy meg ijesztél hogy alig vagyok belé.

Mi dologh légyen ez, én el nem érhetem, hiszem nincs betegséged, Hiszem had népében nincsen oly kárvallás, nám Ammont-is meg verted, Miért hát így belől hogy sohász kodol, hogy nincs semmi jó kedved?

Nem illik most tudnod édes fiam monda, ez után megh tudhatod, Iphis réa felele, az Istenért Uram talám véttem ellenned, Monda Attya, semmit nem vétettél fiam, én vétettem ellenned.

Iphis erre szólla, bizony édes Atyám ellennem nem vétettél, Ha vétél volna-is, nem illik hogy azon ennyire kesergenél, Illik jó fiakhoz Szüléjek bántását hogy szenvedgyék békével.

Ugyan ugy kellenni, Attya monda néki, elég jó móddal szóllál, De mennél okosban szóllál, annál nagyobb sebet szívemre nyírál, Tudom-is jó fiam hogy mindenkor hozzám engedelemmel vóltál.

Hát ha nincsen oka Iplis monda néki édes Atyám, had járjon, Nám örömet hasznot mindennek te hoztál, minden nagy vigan vagyon, Illyen nagy vigaság nem illik hogy ismét miattad fel fordullyon.

Monda Attya csak azt bánom hogy most látlak, de soká nem láthatlak, Csak most itt ne vólnál, tudom hogy ez után több ideigh látnálak, Sem én magam nékem sem barátom, nem kel, ugy bánom hogy most látlak.

Semmi az had dólga s' nem-is mégyek oda, bár fiam ne, feles arról, De az minemű kárt az hadban valhatnánk, nagyobb kár vagyon ithon, Az hadban jól járék, im felséges Isten, mely igen vesztünkithon.

Leány erre monda, ithon édes Atyám nincs kárvallás semmiben, Anyám egészségben én-is tisztességben, marhánk jó sze-

jó szerencsében, Az mint látom tû-is, az ország-is vagyon ves-
letek békefűgben..

Illyen jó állapot nem busulástillet, sőt inkább hogy örven-
dgyunk, Istennek imádgunk, nagy hálákat adgyunk, fősvé-
nyen ne áldozzunk, Isten tiszteletit mégh nagy dologért-is nem
illik hátra hadnunk.

Az ki jobban vagyon s' nem tudgya böcsülni, az jót az nem
érdemli, Ha pedig esendik az áldozást tölle Isten el kezdi venni,
Ha megh kezében volt addig nem örülte, hogy el kel késő sirni.

Den Istentől az kik jó szerencsékben soha nem felekez-
nek, Ha mi nyavalyájok azonban történik, ismét jót remél-
hetnek, Előbbi szentségért nagyobb bátorsággal Istenhez cred-
hetnek.

Attya monda néki igaz elég vagyon miről hálát kel adnunk,
Hogy minket-is néktek, tûőket-is eddig még megh marasztot
nékünk, Azért édes fiam mayd érette légyunk felfűgének ál-
dozzunk.

Miscoda hát Atyám, Iphis igy felele, az mi téged mulattat?
Mert hiszem hogy illik nékem-is értenem édes Atyám bánat-
tyát, Mi vagyon előtted, kitől nem végezhet Istennek áldozat-
tyát?

Attya monda néki, erre gondom lészén édes Iphis nem
tiéd, Nem illik te néked férfú dologhban mindenről kérdez-
kedned, Az mi leányt illet leányi dologhban illendő értekez-
ned?

Meny el inkább haza lásd othon házunkhoz, nincs itt döl-
god most néked, Ezennel hivatlak, mert az áldozaton néked-is
ott kel lenned, Iőy el hogy izenek, meg lásd hogy Atyádnak
mindenben szovát fogad.

Bátor édes Atyám Leány igy felele, azonban el indula,
Csak izeny énnékem megh ládd hogy ki verő nem lészén én
dolgomban, Az úton mentében szűgény ilyen szóval igy sa-
polkodik vala:

Oh felséges Isten, mi oka hogy Atyám ily meg változott volna, Bizony élé engem nem igyízeret vala, csoda jó Atya vala, Senkit gyermekéhez nagyob kedvezéssel mégh én nem lártam vala.

Im most mely haragos, mely igen kedvetlen, mely szomorú beszédű. Nyilván én azt véleml, mely igen vad hozzám mely igen búfult lelkű, Hogy azt tudgya talám most-is hartzon vagyok oly kemény tekintetű.

De akar mi volna, csak az egy ne volna hogy én bűnöm, nem volna, Azon szakad szivem hogy azt mondgya nékem, hogy én miattam volna, Magatudod Isten hogy szűléim ellen nem tudom mit véttem volna:

Oh leányzó dologh, óh nyomorult dologh, Jób hogy mi mind meg halnánk, Avagy Isten velünk bár azt tőtte volna ez világon se volnánk, Mert nincs hyjedelmünk semmiben mi nekünk, bátor ezért szóllanánk.

Akar ki ellennünk akar mit pattancson, mind igaz az mi bűnünk, Vagy gonosz szomszédink, vagy értetlen szolgánk, szent Irás az ellenünk, Nohagyanót gazda ő maga költt hozzánk, azt is mind el kel tűrnünk.

Inkább hiszem bizony valami fondorlók bé mondották Atyámnak, Hogy gonosz életre magam adtam volna, vagy valami szóllottak, Miért búfult én rám, mert én nem vehetem semmi értelmét annak.

Nékem nincs mit tennem, nincs-is mivel magam vigasztaltvam ezekben, Hanem hogy jól értil lelki ismértem hogy nincs bűn életemben, Szűvem mutattya Isten-is jól láttya hogy semmi vétkem ebben.

Leány igy sir vala, Symakosezt hallá Attyának egy barátja, Monda bezzeg fiam ember leány vagy te, emberül szóllasz vala, Fő ember gyermekét jó Anya leányát beszéde ki mutattya.

Az gonosz emberek sokat el cselegnek, de jób Isten Királynál, ő tudgya mindennek mi vagyok szivében, nem áll eben Ló halál,

halál, ő perel megh értünk, és fizet megh nekünk, szükségünkben mellénk áll.

Mel tán vagy meltatlan Atyák nehétségét illik fiaknak tartani, Ne sűrű cregy haza, mayd megh értem tőlle min tekereg az béli, Megh izenem néked ha mi nehétségét értem hogy volt rád ő néki.

Azonban Jephthához Symakos hogy jura illvenképpen szólta, Réghi jó barátom édes vitézz Uram tisztességet tőrt vala, Mi dolog legyen ez, min változik színed mit kinlódol magadban?

Illyen jó szerencsét, ország elő mentét mayd mind vissza fordíthatz, Jám bor vitézeknek, városi fő népnek hogy ily pokol példát adtz, Az lelkemre mondom, hogy kicsintől fogva mayd mind fíróban jutatz.

Mi felelmed vagyon, nám megh fizetének az Ammon ebek nekünk, Ez világ mind örül, minden réged dicfir mindenűt jó hirthallunk, ily gyönyörűségben miért nincsen reszed, magate hoztad nekünk.

Nagy fohászkodással nám nyomoruság volt az Vraságh így monda, Nem itelek semmit nagyob boldogságot mint paraszt ember dólga, Ki fél husban vagyon, alattomban lakik nem fieter fő póltzra.

Ha kompódi módra szegény nem járhat-is, meg is csendesen vagyon, Zurzavart nem szenved házában nyugoszik, nagy békeességben vagyon, Motskos szép gyermekit mind korosként lattya, oly nagy örömben vagyon. #

En nem azt itelem sőt bolondnak mondom, Symakos felelt vala, Ki csak hon az proban, álomban restségben barom módon ült volna, Vékony nemzetinél ha módgya lőt volna fellyeb nem üzöt volna.

Ki tudgya az ollyant volté soha vagy nem, napja mint holtá annak, Ha mikor élnek-is nincsen ísmérőjök afféle hon lak-

taknak, Hóltok után penigh csak annyi hírek sines mint De-
mién lovának.

Mondom azt bódognak az ki nem szunnyadot hanem ki
búta az ólból, Magát szépitette jó hirt nevet szerzet, húzóko-
dot az sárból, Ennek hólta után hogy megh hallyon neve,
bár soha ne felej arról.

Valamit az Isten kegyelmességéből embernek szokot adni,
Valamit ember-is világon éltére ő tölle mér kívánni, Nám min-
dent te néked adot ő fellege megh többet-is kész adni.

Marhád tisztességed, hired neved vagyon, bősületed nagy
vagyon, Nyerelességgel jártál, Ammont hogy megh verted, oly
dicshired vagyon, Ha eszedben vennéd ország Ura vólnál,
minden dölgod jól vagyon.

Meg lásd hogy Istennek megh ismérd jó vólrát megh kő-
szönd fellegeének, Mint ha nem kellene rosz itileteddel ne veszed
eszet ennek, Mert nagyobb ellene mint háládatlanságh nincsen.
Ő szentsegeének.

Monda erre Jephta, könnyeb azt mondani hogy sem mint
meg próbálni, Az mint te beszélsz nem kel pompaságot szin-
tén úgy bősüllen, Nem mondom hogy nincsen valami jó ben-
ne ha csak kívül kel nézni.

Noha frissen járunk oly kevélyek vagyunk, mint Páva úgy
lépcsélünk, De belől sok gondot kik marják szivünket, sok kin-
okat szenvedünk, Ha jobban megh nézed, nem méz hanem me-
reg, az mi fenyes életünk.

Senkinek ő magát soha jó szerencse oly vigan nem mutat-
ta, Az mit egyszer adot hogy vízfíza nem vőtte, két annyi bu-
val látta, Késérűt edesse, édest késérűvé, mindenkor változtatta.

Bóldoghnak mondotok külső tiszteletet mert tekintitek
bennem, Hogy úgy süvegelnek, hogy az nép im mostan ily igen
rapfol nékem, Maga belől nékem, kit meg sem mondható oly
nyavalyás én lelkem.

Symakos felele, te jó szerencsednek ha meg mi hejja vól-
na,

na, Csak hogy tudnád venni, és ne zugolódnál, azt is Isten megadná, De kérek tégedet hogy egy jól nem volna mond meg mi héjja volna.

Im el vétet valál számkivetet valál, egy rossz Kunyóban. Iaktál, Most Palotád vagyon most minden megh tisztel, im elég nagy Ur vólnál, Mint az ki álmában véletlen pénzt talál, csak hamar el fordulál.

Illyen ajándékot ha nem tutz el birni igen gyarló szivű vagy, Ha nem tutz ismérni sem megh bőcsülni, vak elméjű ember vagy, Előbbi szurdékba kiből elé rántánk, hogy vizsgálja meny méltó vagy.

Csak Urrá lehesse más ember sem kárral nem gondol sem, magával, Sem tűzzel sem vassal, sem vér hullásával, semmi nyomorúsághal, Sem Attyafiával csak elé kaphasson, sem ország romlásával.

Az te Uraságod virézséged után ország hasznára vagyon. Ingyen sem kívántad mikor meg kínáltak jó akaratból vagyon, Mayd az Eghet éri, hogy Ammont megh verted, oly dicsireted vagyon.

Im csak nem Rab valál, s látod mire jutál, Csipkéből lötrél Urrá, Pórból tekintetes, szolgából hadnadgyá, szegénységből gazdaghá, Csak hogy szived vólna ennyi sok áldás hoz minden néked meg vólna.

Nehéz paraszt irral mély sebet kötözni, Jephtha azt mondta vala, Ne fáradgy bárabban, mert nincs oly bölcs Doctor ki azt meg gyógyíthatná, Szintén az kút fejét, tudómet, májamot, mérreg immár el fogta.

Talám könnyeb vólna, hogy ha csak egy vólna az miért ebben vagyok, De bűnös is vagyok károm is nagy vagyon kinban is nagyban vagyok, Illyen három dologh egyszer s mind szorított, csuda hogy meg nem halok.

Soha mi lehesse Symakos felele én el nem írithetem, Tudod régtől fogva jó barátod voltam ne titkold el én tőlem, Talám okossággal meg módgyát talállyuk csak jelents meg énnékem.

Jephtha

Jephtha monda néki nem juté eszedben, mit én fogadtam vala, Hagy áldoznám néki, ha Isten szerencsét nékem az hadban adna, Vayha ily bolondul nem szóllattam volna, dólgom most jobban volna.

Ebben nincs mit tennem, ezt meg kel állanom házamat kel vesztenem, Kiben reménységem és jó kedvem vala, azt kel nékem, fel vinnem, Eggyetlen eggyemmel lphisem vérevel kel magamat mentenem.

Ugyan megh ijede Symakos hogy hallá s-monda erre Jephthanak, Azt áldoznáde meg, mi szükséged tartya mi vérke leányodnak? Ez volté az oka, az mi marta béled nincsé más módgya annak?

Nincs semmi mód ebben Jephtha monda néki, s-nem-is nyughatik lelke, Míglen házam népét átkozot kezemmel im mind el kel vesztenem, Az után ha lehet, ily rút áldozatért magamat sem feleylem.

Oh menybéli Isten, kitől föld és tenger mindenek ugy rettegnek, Ha valaha szóval vagy cselekedettel szolgáltam fellegednek, Most halgass megh egyszer adgyad hogy ellenség érje végét életnek.

Adgy hadat Ur Isten hozd viszsza az Ammont, adgy ellenséget nékem, Nem kel győzedelem semmit ne adgy nékem csak halált énnékem, Bár ezer fegyverrel, bátor ezer sebbel, csak ölyve nek meg engem.

Avagy nám kezeden Meny-útő kővagon, úis azzal megh engemet, Ha még az sem elég, ha gyilkos voltomra meg sem érvégemet, Hiszem vagon pokol, megh érdemli bűnöm vesd pokolra fejemet.

Nagy dolog mit szóllasz Symakos felele, nem jó hirtelenkedni, Illyen nagy dologban haboru elmével nehéz tanácsot fogni, Ha ily bús nem volnál, könnyeb volna erről barátoddal végezni.

Mikor ember csendes nincs oly gondolattya, akkor jób tanátskozni, Ha szíve másut jár, nem fér az fülében, akar mely jót

jót mondgy néki, Csenedsíts le magad, az után jób látnunk mit kel ebben gondolni.

Tökéllet dologhban nem hasznos az tanáts, néki Jephtha, így szólla, Sőt ki idő múlva baráttját biztattyá, csak bánattyát üjíttya, Az jó oktatásnak az dolog kezdetin nem, végén vagy on használ.

Még el nem végezted Symakos felele, még hátra vagy on dólgod, Még h vagy on mód benne hogy magad meg gyógyíts csak ne légy általkodot, Ha Pálnak így tétzet, talám Péter bíró jób helyre viszi dólgod.

Egyedül egy ember ugyan csak egy ember minden dólgot, nem érthet, Hogy ha más jámborral szándékát nem közli, magának nagy kárt tehet, Mennél nagyob dólgod hiszem annál inkább napra kellene venedi.

Poklul tőt fogadást ha meg h fordíthatnánk dicshiredre léssen, Ha tanáts is mondgya hogy ezt végre vigyed ottan ő bűnök léssen, Ha kárt vall is ember eszes ember után, jobb hogy bolondá légyen.

Ha penig az szükség minden felől ebben utadot által állya, Az kitől kérdettél semmiben az után dólgodat nem szidhattya, De ha te magadtól kezdted ezt végezni minden ember rutollya.

Igy biztattyá vala Symakos baráttját, noha nem használt vala, Csak mi lehet vala szükségének idején örömeft szolgál vala, A mint lehet vala baráttja veszéllén igen búskodik vala.

Immár halgassátok jámbor Papnak dólgar, írás magyarázását, Az jó Páfztoroknak veszendő Juhokért szűbéli fádalmokat, Némely gorombának az el szánt dologhban csuda általkodását.

Symakos hogy látá hogy semmi intése baráttjánál nem fogna, Gondolá hogy az Pap talám szent írással nagyobbba használhatna, Nem kéfék sieté, az uton mentében im így tőrdik vala:

Nem tudom mellyiket keferüllyem inkább, az Attya im el

Elbűlt, Semmi jó tanátsnak helyt adni nem akar, belé nem tudommi bűt, Gyilkossággal akar Istennek szolgálni oly igen megbolondult.

Illyen szép Leánynak illyen szép korában veszéset ki nem száná, Jobb volna hogy az dög bár le verte volna, vagy rabságra ment volna, Hogy nem mint egy barmot bűne bocsánatért. Atya meg ölte volna.

Halhatatlan dolog az mit cselekedzik, természet ellen vagyón, Nincs oly vad Oroszlány kit kegyetlenséghelebben meg ne haladgyon, Hogy sem mint Jephtának valaki gyermeke, bár inkább ökre lenne.

Igy beszélget vala Symakos magában, azonban paphoz jutta, Pap ez dologot értvén köntőset ragadá Symakossal indula, Halálak azonközben hát Jephtha magában így imádkozik vala:

Oh Nap, óh fenyves Hőld, óh drága csillagok, réghi Atyák és Szentek, Aldot ortzátokat kérlek dugjátok bé én reám ne nézzetek, Atkozot áldozatt, hogy ne ferteztesse az tű szent szemeteket.

Te penigh szomju föld, kivel leányomnak vérét mayd meg itatom, Hasadgy meg előttem, nyely el addig engem míg leányt meg nem ölöm, Csak Hohér ne legyen adgy utat csak nékem pokolban is el lakom.

De mit mondom poklot, elég őrdög vagyon éltemben is én bennem, Sir egy felől Iphis, más felől sir Anyja, hogy ne szánnyam hogy tűrjem, Hogy szánhassam penig, hogy hűtöm meg szegjem, vagyon nagy kin én bennem.

Az Pap hogy ezt hallá, szólla mindgyárt néki, Szerető Uram monda, Sirás annak helye az ki az seb körül az tapogatást bánnya, Az ki sem előszőr más ember intéset sem utól nem fogadgya.

Nyomorult légyéte, avagy hogy bódog légy, csak szinte te rayrad áll, Ha kívánságod az hogy torkát meg mested, ellened senki nem ál, Ha szánod halálát, meg hadgyad életét, ez is te kezdedben ál.

Sőt Isten bocsássa, szabad csak azzal vagy hogy őtet meg ne bántsd, Nincsen néked módod sem hatalmad arra, hogy szegényt fel kontzollyad, Mellyet az természet, az kegyes szertet tilt, Isten-is úgy tudgyad.

Mindennek előtte az szent Anya belénk az természetet oltotta, Nem csak belénk penig, hanem mind vadakba, halakba, madarakba, Hogy fiát szeresse, minden állat tarcsa, táplállya és meg ójja.

Ezt penig az Isten önnön-maga belénk ennek-okáért adta, Hogy cönk s' jó kedvünk bennettünk légyen magzatunk tartására, Hogy mind tovább tovább nemzetiség terüllyön, vége ne légyen soha.

Sőt meg ő magát-is, hogy Atyánknak hijuk, az Isten azt kívánnya, Kik fiat nevelnek, mely igen szeresse, azzal is bizonyitja, Meg az barmokban-is ezt az indulatot minden szemmel láthatja.

Mi penig emberek, kiknek ember szívet kellene hogy viselnék, Hogy ily drága nevet, az kivel mondhatunk inkább megh érdemlenénk, Nem illenék hozzánk hogy az vadaknál-is rettenetesbek lennénk.

De nem elég bűn ez, hogy mérgesek vagyunk hogy gyakorta vért ontunk, Ha gonoszt mivelünk, hogy Isten akarta, árkozottak azt mondgyuk, Hogy ember vérével tőt áldozatokban gyönyörködik azt tartjuk?

Oly babonás népet soha nem hallottam, sem ben az Ægyptusban, Sem Assyriában, maga az ördöghnek vadnak nagy rabságában, Magzattyok vérével hogy az Bálványokat részegitették volna.

Az mi Istenünknek ilyen áldozattal nem hogy kedvet találnánk, Az Tulkok vére-is nem kedves ő nála ha jámborok nem volnánk, Tiszta szent életet ha neki mutatnánk azzal sokat használnánk.

Sem Bakok, sem Ökrök, sem Juh, sem Górlitze, sem Gá-

lambaknak véri, Hanem csak kegyesség jó lelki ismertet, igazság kedves néki, Az ki ez felével magát jelengeti azt örömeft el vészi.

Nem nyukhaték rayta, Papnak azért Jephtha ilyen módon felele, Hogy im azt beszéled, hogy nem kedves néki semmi állatnak vére, Mi dolog hogy nekünk az áldozatokról törvént adot előnkben?

Nem azért Pap monda, hogy ő vagy Borju húft, vagy Bárány vért hívánna, Hanem csak hogy minket engedelmeslégre az által tanitana, Hogy Atyánkfiához fősvények ne leñénk, ez abban kívánsága.

Jephtha ismét monda, fogadását minden tartozik hogy meg állja, De lehető dologot Istennek fogadgyunk, az Pap reá így szólla: Jephtha monda immár késő azt gondolnom, az előt jó lór volna.

Istennek törvénye eleink szokása, mindenkor azt mutatya, Hogy ha ki fogadást az Istennek tészen, azt héában ne hadgya, Ebben én egyebet nem mérek mivelni, mert eskűvésem tartya.

Az Paperre monda, szabadé igirni, az mi bűn meg adnia? Avagy mond meg nekem, hogy fiad le vágyad, de mellyik törvény tartya? Jephtha monda néki, hogy szavunknak álljunk Isten azt parancsollya.

Ha fogadtad volna, hogy az Isten könyvét belé vétnéd az tűzbe, Meg állanádé azt mondá az Pap néki, Jephtha erre felele, Boldond ember volna a ki illven dologot az Istennek igirne.

Hogy ha az szent Könyvet, az Pap ismét monda, el nem méred szaghatni, Mi dolog hogy az mi az szent Könyvben vagyon mérsz az ellen mivelni, Akar elégeds akár megh ne tarcsad, mind egy ennek az bűzi.

Azt penigh jól hiszem, hogy nem tagadharod, hogy írásban nem volna, Hogy az Isten tiltya, hogy embert ne öllünk, mert azt igen utállja, Sőt egymást hogy öyjuk az törvény-is hadgya, természet-is azt tartya.

Erre

Erre Jephtha monda, nem csak formáját kel az mi dőlünk-
nak nézni, Hanem szándékát is az kicselekedik illendő tekinte-
ni, Jó szándékkal ember akar mit mivellyen, mind kedvesse teheti.

Az Pap ismét monda, mint szódból ismértem ezt akarnád
mondani, Hogy bűn gyűlölségből de Isten kedvéért szabad em-
bert is ölni, Mint ha te nem bánnád ha ki szerettedben véred kezde-
né venni.

Nincs exceptio az Isten szavában, nem is illik ő hozzá, Hogy
mit egyszer megh tilt, más szor meg engedve, s néked sincs ö-
dod arra, Hogy vezetéket tars az szent törvény mellet, csak egy
magyarázartya.

Az jó szándék kedves csak ő magában is, mikor nincs erőnk
tőbre, De ha erőnk vagy on illik hogy azt minden jó dologban je-
lencse, Mint az édes fának hogy lehető volna hogy vad gyümöl-
csel lenne.

Ha akar sz áldozni, hogy Isten megtartot jó dologot szándéko-
zol, Hogy ember húsával Tort csinály ő néki, nincsen arról írá-
sunk, Csak ne főlvenkedgyél, vagy on jó főlt barmod, írást adha-
runk arról.

Hogy ha felfégének ily nagy jó téréért ezt semminek alittod,
Sok kigyó, fok béka, fok farkafok, Sárkány vagy on emberben tu-
dod, Ez felekőlykeknek szeghd nyakát te benned nem teherz ked-
vesb dologot.

Az feletelőtte az mint jobban lehet szivedet kitéríted,
Nagy fohászkodással szájadnak tulkait eleiben jelencsed, Aláza-
toisággal jámbor életeddal estve s reggel kőszőncsed.

Ha igen nagy dologot akar sz cselekedni, nagyobb ennél nem
lehet, Ezt hogy el végezed, ismét cöl kezdhetz még is el nem vé-
gezhetz, Hanem mind éltedben csak hogy igyekezzél mind job-
ban jobban lészén.

Nem kel az jó szivet gonozban mutarni, nem is kel azt itil-
nunk, Hogy az kívánságot jó igyekezettel jó dologghá tehetsük,

Sőt mennél jobb szével rútságot mivelünk, annál bünsödek vagyunk.

Erre Jephtha szólla, nám Isten is néki megparancsolta vala, Hogy Moria hegyén immárvén korábban Izaakot megáldozná, Atya is Istennek nám engedet vala fegyvert is fogot vala.

Hadta de nem hadta az Pap néki monda, tudgyuk hogy parancsolta, De az ki ő néki, hogy fiát le vagná az előt mondra vala, Ugyan azon Isten, hogy meg ne bántana, ismét meg hadta vala.

Jephtha még is monda hogy ha nem szeretted, hát miért parancsolta? Monda az Pap néki, nem hogy vért ihatnék, hanem csak megh próbálta, Hogy minden az után engedelmesseget Abrahamtól tanólna.

Ebbel megh mutatta, hogy az vér-ontásban néki kedve nem volna, Hanem csak az szívet és az szó fogadást emberektől kíváná, Az Kos halálát is az ilyen jámbortól elég gyanánt fogadná.

Csodálkozom raytad jó Plebanos Uram, monda Jephtha az Papnak, Nám az Isten hadgya hogy fogadást tegyünk s néki is álljunk annak, Még meg is dorgállya az későn fizet, ki megh csallya jay annak.

Az Pap erre szólla, túl lőtték de még is ide áll az áyjával, Az kiképtelennel az Istent kinállya, nincse bolondságh annál, Eyjel látot álmodt hitván gondolattya bizonyittya csak azzal.

Vagy fogadtad vagy nem, de gyik öfságodban okúl Istent ne vessd, Ne mond hogy ő hadta, kegyetlenségedet az szent Vrra ne kényved, Az ki látrot gyűlöl, gonosz szokást utál, nem szeret azért hidgyed.

Egy az Isten szava, az penig igazság, nincsen változás abban, Nem bontya fel az mit egyszer megh irator, nincsen Róka lyuk abban, Sem balra, sem jobbra, sem elé sem hátra, hanem csak egy unumban.

Mint egy tételre nékünk csak arra kell néznünk, tanácsot abból vegyünk, Mint egy égő gyortyát előtünk azt tarsuk nem, hágy el tévelyednünk, Ha mikor el esünk ugyan arra térjünk ismét el igazodunk.

Csak

Csak megh csalogd magad, csak bünt hosz magadra, bizony így el nem mosod, Ha bűnnel az Istent engesztelni kezded, bizony inkább bosszúszórod, Megh lásd Jephtha Uram kegyesség színével meg ne bántsd Uradat.

Az mit ő megh hagyot azt szereti Isten, az mit szeret megh hadta, Bár jó sziből legyen, de az mit nem hagyot nem veheted őt arra, Törvény szerént való áldozatot kedvel, az ellent mind úrállva.

Noha az Istenhez való nagy szerelmét szívét mutattya vala, De hogy tisztí kivül az Papok dőlégában magát átotta vala, Tuddé mint járt vala Azarias Király tuddé mint lakolt vala.

En az tanás azért jól megh lásd mit mivelsz, Barátid szavát fogad, Hogy mikor Istennel békélni akarnál, inkább ne haragitsad, Nem az mint akarod, hanem, mint akarja, magad törvényhez tartsad.

Nem kel több szó erre, jó Plebanos Uram, Jephtha szólla az Papnak, Illyenek az Papok csak magokat verik tudományokat hányják, Azt tartják, hogy csak ők emberek, egyebet mind bolondnak alitnak.

Maga tekincs megh csak ők inkább bolondok, az felett mind káromlók, Mert az szentség dőlégát eleink szerzerit drága jó vallásokat, Semmifele ember eléb meg nem ünnya mint mostan is az Papok.

De az szegény Kősség mint hogy nem igen bölcs, álnokságot sem tud ő, Erőssen megh tartja az mit ő megh kaphat, nem agyaskodik ám ő, Az mit ő fel fogad nem tétoáz abban, erőssen áll mint egy kő.

Kőztetek az bölcseb, az ki nagyobb ravasz mind addig csészettek, Az ki szemfény vesztő, az ki palástoló, ebbe mind tú hozzatok, Az ki bűnét szóval el tudgya üttetni addig magyarázzátok.

Olyan tú dőlgotok, de mérem mondani hogy ha kinek az kedve, Hogy siát jámborrrá kegyes életűvé, Isten-felővé tegye, Oskolában ötet bölcsesség tanolni sokáig ne engedgye.

Láttuk azt szemünkkel hogy annál gonozbak, annál Istente-

stentelenbek, Mennél deákságon több ideigh laktak tudományban neveltek, Még másnak is azzal jámbor egyigyűnck igen szokszor kárt tésznek.

Bizony mondom az Pap Jephtrának felele, jól tudósan beszélsz, Ha bölcseségednek eilene nem volna vársza hadd szollyak én is, Papokra bölcsekre, im mint haragudtál s im mely bölcs Papul feddesz.

Azt tudodé hát te, ha Papokat Isten bölcseségért megveri, Hogy az Pórokat is az tudatlanságért, szinte ugy meg nem veri? Húnd bé csak az szemed az igazság előtt, meg látod ha el tűri.

Ne adgyon bár soha, nem is, ad jól tudom oly időt az Ur Isten, Hogy Királyunk nekünk paraszt ember légyen, tanító mester légyen. Hogy jóról gonofzra, igazról hamisra mindnyájunkat ne vigyen.

Sem Császár azt soha, sem Ur nem teheti, ha tűzzel gyűttaná is, Hogy hamiság jóvá, jó hamisá lenne, ha Kösség tartaná is, Egy képű az igaz, nehéz őt megh őlni, ha Király haragszik is.

Mennél gazzab ember, annál inkább magát valaminek a littya, Ha mi kérdés esik homállyos dologról, más szájából ki kapja, Azt véli hogy senki jobban feytegetni azt nálánál nem tudgya.

Azt sem tudgya mit őtt, vagy mit régen hallot, hanem csak hitten hiszi, Az mit penigh tanolt, vagy tők vagy túró, mind egyaránt el kőlti, Még is vak voltára, az igazságh dőlget ő akarja vezetni.

Mit az kit hideg lél, valamit meg eszik mind édesnek az tetzik, Az ilyen gorombák már szintén olyanok, az jó izt meg nem érzik, Az nyúlós bűdös bort az ért Malosánál sokkal inkább dicfirik.

Az kitől illenék hogy tū tanólnátok, oktatni akarjátok, Kihez halgatnátok szükség volna néktek, elő nem bocsáttyátok,

tok, Ugyan szántszándékkal hogy háttartójenek kösziklát a-
ránzátok.

Mint Isten kívánnya, törvényben meg lellyük, eleinktől
értettük, Az igaz kegyesség az igaz, vallás az, hogy őtet ugy
tiszteljük, Az mint te költőtedemberezerzettel, kedvénéki
nem lellyük.

Valamint s-va hogy megh is Jephtha monda, de mind ked-
ves ő néki, Akar mit mivellyunk, csak jó sziből légyen ugyan
jó neven vész, Mert ugyan-is nem azt az mit mi adhatunk,
hanem szívünket nézi.

Az mit tû igaznak egyigyűnek hitok, az Pap Jephthanak mon-
da, Nem mind szinte olyan az mint tû tartjátok, sőt bolond-
sághgal rakva, Mert tû szemetőket bé dugva tartjátok, igazság
lámpására.

Hogy minden időben vakságban legyetek, meg délben
se látsátok, Kik mikor feketét fejjére tehetek bölcs dolognak
tartjátok, Igaz hogy az volna mit gorombák tartnak, hitetni
akarjátok.

Hidgyük al hát azt is hogy az tűzből vizet, vízből is tű-
zet tehet, Fából követ, kőből viszont fát csinálhat, holtat
elevenithet, Ha ezt nem teheti, az igazságon-is erőszakot nem
tehet.

El jó meg amaz nap, az mely földet mennyet, mindeneket
meg éget, Az szent igazságnak csak kis rikkelen-is semmi erőt
nem vehet, Az Isten törvénye örökké megh marad, semmi el-
len nem tehet.

Légyen bár tiétek minden bölcsességtek véghre monda az
Papnak, Kik azt allitjátok hogy első rántások ránts adás-
ban vadrok, Akar én felöllem meg szemeteket-is ha tettzik ki
tolljátok.

Inkább akarok én egyigyűven élni, bár bolondnak hyjanak,
Pimponia módra hogy sem beszélni, csak jámbornak, tarcsa-

nak, Tanácsodban azért bátor nékem ne adgy, nincs kellett
itt annak.

Igen paraszt modra Jephta beszél vala, jó szót nem fogadd
vala, Magát Isten előtt s mind emberek előtt Pap meg mentet-
te vala, Többet az Malomban nem hegedült vala, el dögára
ment vala.

MASODIK RESZ.

MIndenek meg hallják, útolszor immáron szölyünk Asz-
szony bűváról, Szerelmes Anyáknak édes gyermeke-
kért szivők szakadásokról, Ugyan ott Iphigről, kegyes
szerelméről, keserves haláláról.

Symakos hogy láta Jephta bolondságát inkább el búfult va-
la, Igen nagy sietve Annyát az leánynak szóval értette vala, Egy
által beszédrel miként volna dolgok néki meg mondta vala.

El hala az Aszszony mint egy agyon ütöt, csak el bággya-
dot vala, Két szeme el dőllyet, száját el tátotta, mint fában,
vér nem vala, Ugyan nagy sokáig nem szólhatot vala, könyve
sem ered vala.

Hogy megebredheték, tekinté leányát könyve alá csordula,
Minapi álma is előbbi bűva is ottan eszében jutta, Kétkezét fejé-
ré kapcsolván fel szóval ily jaygarást tött vala:

Oh szerelmes fiam, drága szép Iphigem, leányt csókollya
vala, Lám minden örömem héában volt nékem, immár elszán-
tam vala, Miként alkossalak mint házassalak, szerencsed vá-
rom vala.

Alig hiszem vala, hogy oly időt érjek hogy örömed láthas-
sam, Hogy jámbor Vraddal békés lakásodon magam gyönyör-
köttessem, Edes magzatimban, szép unokáimban, szivem vi-
gasztalhaszam.

En azt itilem vala, hogy te lész énnékem vénsegemnek
gyámola, Sok nyomorúságban meg cpet lelkemnek hogy lész

vigasz-

vigasztalója, Sok édes álmaim kiket lattam rólad esznek mind-
héaban.

Képtelen dologez, óh felséges Isten, illyent én nem hal-
lottam, Sok nyontoruságot noha immár láttam, sokat meg-is
kóstoltam, Az gonosz szerenese mely nagy feneképpen kegyet-
lenkedik raytam.

Oly helyen kezdette, hogy ha el végezi, mindent el vé-
gez egyben, Ez eggyetlen egy vólt, más gyönyörűségem sem-
vólt sem léfzen nekem, Ennyire még senkit soha az nyavalya-
meg nem csufolt mint engem.

Bóldog Anyák azok, kiknek gyermekeket vagy gonosz el-
lenfege, Vagy fegyver vagy ehfége, vagy dög halál mérge, szemek
előle vótte, Noha méltán sirnak, megh-is nincsen bűnök má-
ra verhetnek érte.

Kire neheztelylek? én sem ellenséghre sem döghe nem-
vethetek, Mi magunk fegyvere, mi magunk miriggye szerel-
mesgyermekünknek, Ezer gonofságot ezénnél-is többek es egy
dologban esnek.

Uram gyilkosa lótt, Úram hóhéra lótt, leánya hengere
lótt, Fertelmes óltáron siralmat énnékem, idegen dólgot fogot,
Arkozotáldozat, utálatos bárány, pogány szokás vagonott.

Az Istenért Uram hogy ha azt el hiszed, hogy szent Istenünk
vayon, Hogy szent áldozattyát hogy szentül mivellyük, ha ily
törvényünk vayon, Az Istenért kérlek hogy pogány szokásra te
szived ne indullyon.

Ha penig azt tartod hogy jó kedvet találsz te kegyetlenséged-
del, Hogy az mi Istenünk emberek vérével utálatossággal el, Kérlek
hogy engem-is lphisemmel egyűt ez világból törőly el.

Többet szegény Afzszony akkor nem szólhata, szivét bánat
el foytá, Lában nem álhata térdére borula erőssen szipog vala, Ura
kefervesen csak lafsu beszéddel réa így felelt vala:

Elég bűm énnékem annélkül-is vólna, bátor ne zugolód-
nál, Az fele haraggal nem használsz most semmit, több bűt hoiz

inkább azzal, Azért ugyan intlek, hogy jó Atyámfia velem ne morgolódgyál.

Minden nyomoruságh ki emberben esik, elég nehéznek tet-
zik, De nincs soha nagyobb mint kik ártatlanul az nyavalyát szen-
vedik, Az kik érdemlették az miben estenek, még is jobban tűr-
hetik.

Világi emberben nagyobb keferűség az miénknél nem lehet,
Mert az nyomoruságh az kiből jutatok halál nélkül nem lehet,
Ártatlanul pedig azt kel szenvednetek, senki rátok nem verhet.

Mert lám sem nyomorult én úgy nem lehetek hogy gyilkos-
is ne legyek, Sem gyilkosságomat úgy nem végezhetem hogy bűn-
is ne szenvedgyek, Bűnöm kárvallással, károm siralommal hogy
egybe ne rakodgyek.

El kerülhetnéd azt bizony ha akarnál Urának Aszszony mon-
da, De ugyan jól látom hogy erővel mégis rá, mert senki nem hay-
tana: Ura néki monda, vagy ha az fogadást fel hadni szabad volna.

Arkozot fogadás nem kedves Istennél, Aszszony ismét így
szólla: Ura viszont monda, vagy hogy diadalmat, hogy jó szeren-
csét ada, Abból meg mutatá, hogy az mit ígírtem, jó neven vőtte
vólna.

Ne ígírted volna Aszszony néki mondá, mert nem ígírted
vólt, Nékem részem benne mint szinte te néked, tudod köz gyer-
mekünk vólt, Néked méiszárlanod szabad vólt, énnékem ólta-
maznom sem hagyod.

Sőt ha megh látnák-is, törvény-is ki lőlné, hogy sokkal mel-
tób vólna, Hogy édes Anyának az ki óltalmazná lelke gyermeke
jútna, Hogy sem kemény szívé kegyetlen Atyának, ki szegényt fel
kontzolná.

En így szokást láttam, mi keveset éltem, de bár ne éltem vól-
na, Fel serdült leányról Anya híre nélkül mégis jól sem végez At-
tya, Ha férnek adgyák-is, köz tanátsal élnek, eggyik el nem ad-
hatya.

Micsoda társaság az mi házasságunk, ha nincs igazság köz-
tünk,

tűnk, Mint egy kegyetlen Úr, nem mint jó házas társ hatalmaskodol raytunk, Szabadságot sem hadtz, nyomoruságunkban életünkrol hogy szollunk.

Azt hiszem hogy ebben, mely vitéz ember vagy, mutatni azt akarod, Hogy megh sem rettensz mikor magzatodnak testét kardal martzongod. Hogy mind elálhatod, bátron el nézheted, mikor vérét ki ontod.

Oh kegyetlen ember csak szemét-is erre lám megh sem hűnyoritya, Még kérkedik véle hogy minden dicsirje, másfól-is azt kívánnya, Hogy gyilkossáágért jó embernek tarcsák, csak mind ez akarattyá.

Ha te néked nem kel, ha Sárkánnyá lőttél, nékem édes gyermekem, Az ténnen véreder ha te meg útáltad, nékem még-is szerelmem, Ha te megh dűhűttél, akar csak énnékem enged meg had szereffem.

Tudod bűn embernek útálni maghzattyát, nagyob bűn meg nem óhni, De mindennél nagyob az kihez bizharnék Arttya miat el veszni, Kész volna meg halni az oktalan Vad-is, hogy sem mint azt mivelni.

Ha ofztoznunk kel vólt ez dologban velem, nem igazán ofztoztál, Mint kedvednek kellett kőz jót vesztegetted, nékem semmit nem hadtál, Bűban siralomban, nagy nyomoruságban im, elégben jutatal.

Oh kőszáltól szakat, óh fa természetű, vadak tetején tartatot, Vassal kovács kővel hogy ilyen fene vagy, az te szived rakodot, Talám egy csep vér-is, ki embertől volna, te beléd nem adatot.

Ki láttá hogy csak egy könyve cseppent volna, maga minden embér fia, En magam leányom jóaryámfiat, senki magával nem bir, Edes gyermekének vére szomjozot gyilkos meg-is menyit tül.

Hogy nem lárt óh vesztet leányom, eregy el szívem hamar hozzája, Efel térdeidre, könyöröghy előtte, ha valamint meg

szánna, Szóval sírásoddal fene vas elméje hozzád hameg lágyulna.

Igy sir valá Aszszony, várost azonközbe az hir jobban elrelé. Az kit játék szónak az előt tart vala, minden ember elhívé, Sipszót, hegedülést, vig lakodalmokat minden ember letevén.

Csak el álmélkodnak, csak fővel csóválnak, vagyon oly nagy szánkodás, Egyik szomszédságból másikban fútosás, oly igen nagy furtogás, Az eghész városon szélyyel minden háznál csuda nagy szomorkodás.

Istak Aszszony népek, gyermekek, leányok, mindnyájan sirnak vala, Sokan megh nem értik, de hogy többit láttyák, ottan fakadnak sirva, Mint ha minden helyen halottas ház vólna, oly nagy kesergés vala.

Mint egy nagy csudára, mert ugyan-is bizony elég nagy csudavala, Utzákrol piatzról, minden szugolyéghből oly nagy rohanás vala, Ki elől ki utól, mind szegény mind bóldog Udvarházhoz fút vala.

Megh kün földekről-is kik hallották vala, mind bé gyűltenek vala, Szántalan sűrű nép mint egy Ur torára bé takarodik vala, Mennél többen penigh jőtön jönnek vala, annál szomorúb vala.

Mint ha mindeniknek fejét szedték vólna, néha halgatnak vala, Néha nagy hirtelen fel csattannak vala, ismét meg szűnnek vala, Hadnagy leányának miként lenne dölga, csak alig várjag vala.

Kiváltképpen az kik az előtt Iphissel isméreteffen éltek, Mint egy falka Ray méh sirva nagy zengéssel föltonként feljövénnek, Urak szép leányi mindengyász ruhában Iphis hez bé menének.

Ki ki hogy jut vala, kezét csapja vala-el sívalkodik vala, Oly szerelmes szókkal egymást megh ölelvén, egyben borúlnak vala, Az eghész ház tája ugyan csattog vala, oly nagy jaygatás vala.

Szemeket meg törlek, nagy sereggel Iphis Attya előtt áll vala,

vala, Mint egy Isten előtt, édes Atyya előtt mind térdre estek vala, Szinte mint egy óltárt, két kezét megh kapta, ilyen bősnyörög vala:

Drága kincs arannyam, szülém édes Atyám keferűly meg engemet, Az te két kezédért, nagy győzedelmedért ne oncs kérlek véremet, Ha mi szolgálattal kegyelmednek voltam, ne veszed életemet.

Mikor kis koromban nyakado csüggöttem, fok édest adtam néked, Ha mi örömed volt akkor én róllam ha mi gyönyörűségged, Most jussón eszedben, kérlek hogy feleycs el ily kegyetlenséggedet.

Avagy csak jelencs meg mit véttem ellened, még-is könnyeb szenvednem, Maga mi az oka mond meg édes Atyám, méirt fordulsz én róllelem, Mit véttem ellened, hogy még szemeddel-is nem akarsz nézni engem.

Atyánéki monda, ártatlan vagy fiam, nincs semmi bűnöd ebben, Hirtelenségemmel bolond igirettel hozalak ez veszélyben, Téged és Anyádat, az felet magamat mind egy veszedelemben.

Vay ha vagy eszesben akkor szoltam volna, vagy hartzon vesztet volna, Sok jámbor vitéz közt csak tisztességre bárle kontzoltak volna, Ily nyomorúságnak még-is halállommal eleit vöttem volna.

Eletem nem kedves énnékem ez után, bár Isten megh ne nvuytsa, Eddig-is volt élttem sok keferűséggel semmi nem volt több haszna, Ha többet elnék-is, tudom csak nyavalya ez után-is találna.

Az Isten hiszem lát, kinek ily kegyetlen áldozatot igittem, Ugy agyon énnékem többől-több nyavalyát ez után-is érhetnem, Ha leherő volna bizony életemet fiam érted le tenném.

Soha bár szivemről keferves halálad örökké el ne mennyen, pénzemet marhámot, fejemet, véremet ha érted kimilleném, Mert mivel vagyok én jób ám nálatoknál, hogy kívánnyam életet.

Azszony néki monda, látom hogy semmiben nem akarsz bocsul-

bőcsülneni, Sem házas társadot, Sem tagod véreder semmiben tekinteni, Akar csak ez egyben, legh utólszor immár ne kezdgy el-
lenem szólni.

Ha engem igaznak jó házas társodnak valamikor iriltél. Ha te-
is énnékem igaz férjem voltál, ha engem nem gyűlöltél, Kérlek
mészárszékre leánnyommal együtt hogy engem-is fel vinnél.

Szerelmed én hozzám téged arra inthet, hogy én búban ne
éllyek, Ha pedig gyűlöltél, hiszem job néked is, hogy előtted ne
legyek, Akar miért légyen, csak oly meg engemet, hogy én tovább
ne éllyek.

Ura erre szólta, elég bűnöm vagyon ez egyben is énnékem.,
Nem illik hogy halált halállal bővítsek, meg ez is sok énnékem.,
Ha mást is keölönöm, tudom hogy nem léfzen hanem az énnem.,
fejem.

Oh szentség és törvény, óh nagy ártatlanság, kezdé Afzszony
búfúlni, Az ki gyermekinek testét fel tagollya, nem mére mást
meg ölni. Az leány hogy látá haragját Annyának, nem hagyá több-
bet szólni.

Had el édes Anyám monda ne siry többet, had el ne sápo-
lógyl, Nem illik hogy tovább Atyámmal verődgyél had el ne hara-
gudgyál, Más módgyát keressük, mert az én dölgomat látom én,
miképpen áll.

Te is édes Atyám tovább ne gyötrődgyél, éry véget szándé-
kodban, Ald meg fogadásod, hol ide s-hol tova ne kapy az én döl-
gomban, Hozzám szerelmedért az én halálomért ne tibolyoghy
magadban.

Hogy nem gyűlölségheől indultál te erre, hanem fűkséged
tattya, Az te búfúlásod nagy fohaszkodásod nyilván azt ki mutat-
tya, Az felet hogy tudom hogy bűnöm nincs arra, azt is szivem,
biztattya.

Ihol vagyok Atyám, ha mit érsz én velem, nem mulik azon
dölgod, Ha az én véremmel valamit használhatz, ha mit az fűk-
ség hozot, Atyámért hazámért, örömeft meg halok nem kimilem
magamat.

Téged-

Téged is én írtlek A szeszonyom szép Anyám, hogy ezen ne búskodgyál. Atyámmal én értem az én holtom után háborun ne alkodgyál, Most is azt akarnám hogy röbber ő néki én értem ne szólnal.

Meg halok reftemben, tudom de lelkemben az valahol én lélek, Nagyobgyönyörűség énnékem nem léfzen mint ha ily dologot értek, Hogy nagy boldogságban egymás szeretetben ez világon éltetek.

Inkább háladással tartoznám én néktek, hogy engem neveltetek, Bánnám ha miattam meg háborodnátok, egymást nem halgatnátok, Vénységnek idején az én halálomért egymást busítanátok.

Isten adta volna, maga bűn kívánni, Anya erre így szolla, Ez végre bár inkább ellenség kezéből nem menekedtünk volna, Bár most is ő birna bárnyakunkon ülne bár az ország rab volna.

Ha fogoly vólnál is tudom meg is élnél, ilyen módon nem vesznél, Ha veszned kellene, ellenséged miat, nem Attyád miat vesznél, Nyomorúlt szolgálát jobbot vólna nekünk ez fenyves szerencsénél.

Sőt ellenségünket Isten meg büntesse, monda leány Annának, Mi pedig örömmel az én halálommal köszönnyük meghazulnak, Hogy minket meg tartot, hogy meg adta látnunk romlását az Ámmonnak.

Leány okos szaván Attya felindula, monda fiam most látom, Mely nagy bűnt miveltem, mely kárt én házamra kegyetlenséget hoztam, Hogy ily bölcs leánytól gorombaság miat magam árva jutottam.

Inkább én magam arézennel meg ölöm, véget érek dologomban, Hogy sem bűnöm miat más ártatlan veszfzen, jobbot hogy effern halálban, Hogy én meg maradgyak, s-te pedig meg halnál, nincs igazságom abban.

Az ki bolondúl tőtt ő maga lakollyon, ez után is ne mondgyák, Hóhéra voltam édes magzatomnak, fejemre ne kiáltsák, Hogy leányom vérét vén fejemért adtam, ezenről is ne hánnyák.

Te pedig Attyádhoz ily nagy szerelmedért hazához szándé-

Ködért, Ely sokaig fiam, ugyan-is méltó vagy az te ifjúságodért, Ha
töllem nem lehet, fizessen az Isten az te jó erkölcsödért.

Ne lágyíts szivemet az fele beszéddel Leány monda Atyának,
Rám néz az fogadás, engem vár az Oltár, én fizetek az Urnak, A-
tyámért, hazámért, ki ontom véremet, nem kedvezek magamnak.

Ez után is senki az én nemzetemet azzal ne pirongassa, Hogy
vitéz Jephtanak magához illendő leánya nem lőr volna, Az ki egy
halállal az egész országot mind meg válthatra volna.

Csak ez egyre kérlek az te szerelmedért, meg engedhed ezt
nékem, Tudod hogy gyümölcsöt Istennek nem adtam, férfiat
nem ismértem, Bár csak két hónapig had sirassam, hogy
ily módon ne veszném.

Attya meg engedé, Leány tárfaival Iphis elindult vala, He-
gyeken völgyeken oly keserves sirást mindnyájan résznek vala, Két
hónap el telve haza fordult vala, Attyának így szólt vala:

Fogads Atyám fies, hol vagy az Oltár: készen vár az áldo-
zat, Semmi immár nékem ez világ öröme, reá szántam magamat,
Alig hiszem immár hogy véget érhetném, bánom az mulatságot.

Isten légyen immár édes Anyám hozzád édes szüleim háza,
Kiben kedvem szerént neveltetek vala, nagy vigan éltek vala, Hogy
valamely Urfiingyen máyd meg kéret, azt reménlitek vala.

Oh drága Csillagok, fenyves Nap, fenyves Hold, kir többször
nem nézhetek, Szerelmes barátim, szép Leány tárfaim, kérlek
ne könyvezzetek, Minden ember nékem immár meg bocsásson,
Isten légyen veletek.

Az búcsuzás után Papok fokták vala, Templumhoz vit-
ték vala, Immár fával Oltárt el felrakták vala, nagy világgal égh
vala, Szomorú ideje utolsó órája életének ott vala.

Előszőr az leány meg irtozott vala, ortzája fejéredék,
Nem kések azonnal mint egy piros Rósa, ismét el tüzeffedék, Sze-
mét fel emelé, népet mind el nézé, ismét el bátorodék.

Szántalan sűrű nép körülé ál vala, minden ember sir vala,
Vének és az ifiak, Anyák szép leányok, ugyan zokognak vala,
Nem vala oly kemény szívű ember az ki magát tűrheti vala.

Azon-

Azonközben Papok forgolódnak vala tisztekben is áll va
a, Mészáros Papot is elő hitták vala, hozzá öltözött vala, Sánd
zát fel kötötte, hogy majd végét érje, kardgya kezében vala

Ily nyomorúságban az halál torkában, leány bátron áll vala.
Sem sír sem könyörögh, sem ily nagy szűk sebben szíve el nem aju
la, Magát nem rángattya, szép alázatosan mint Bárány ugy áll
vala.

Mint egy erősis férfi szívet az Istenre, szemét igen fordita, Ho
gy szűzen élt vala, cszében jut vala inkább bizhatik vala, Azért az
Istenhez halála óráján ity könyörgést tölt vala:

Mindeneknek Ura, az után nekünk is mégh kegyelmes Iste
nünk, Az mitt mi vétettünk, mert tudom vérettünk, bocsásd
meg azt mi nekünk, Ez kis áldozatott az mi erőnk szerént, ved
jé neven mi töllünk.

Ha lehető volna, hogy ezerszer egy nap véremet kiöntánam,
Csak hogy használhatnék én édes hazámnak, életemet nem szan
nám, Ha lehető Uram, az ország bűneit vedd egyedül én reám.

Azonközben leány torkát adgya vala, halálra készül vala:
Leány bátorságán Pap elr pült vala, már ugyan részt vala, Iphis
hogy ezt látá, mit felsz kemény szóval meg riasztotta vala?

Aly ide, nyakamat ugy aránzd meg vagni, sokáig ne gyötrőd
hyem, Atyám az Istennek hogy az mit fogadot, mindgyárt érte
megh adgyam, Hogy Isten haragját, véreimmel meg kérjem az
országot meg áldgyam.

Az szok után Attya magát nem tűrheté, könyve megh in
dult vala, Noha mint egy Tigris, mint egy vad Oroszlány az
előt olyan vala, Magát szidgya vala, rá nem nézhet vala, szemét
bédugta vala.

Az Pap is magában ugy el tjet vala, oly igen sírhat vala, Keze
sem fogh vala, szeme sem lát vala, csak alig állhat vala, Fogy ve
rét fel húzá, nyakát megh aránzá, piros vér ki csordula.

Az nép meg posdula ugyan meg ránkódek, szemét fejét le
hayrá, Sok ideig senki egyet sem szólhata, oly nagy halgatás vala,
Leány testét fogák, Oltárra fel tévék, nagy illattal égh vala.

Julia, Ki ki szemét törli hogy tűz megh aluvék, hegyről alá fo-
szélnek vala, Kerten hárman mennek nagy szomorú kedvel, uton bá-
nak vala, Ki egyet felölle, ki mást iril vala, fokban így szol-

Oh szegény kis Iphis mely örömmel Attyát az hadból vár-
ja vala, Öreg embertől is soha szob könyörgést én nem hal-
lottam vala, Illyen jó szerencse im Ur Isten még csak fél óráig
sem tarra.

Bezzeg szép leány volt, haja mint az arany, mint két csil-
lagh két szeme, Bizony kár Ur Isten ily szép virágában hogy ez
leány így vesze, Ennél több sem vala, csudalom hogy Attya sze-
génynek nem kedveze.

Szidgyamé az Attyát érte vagy dicfirjem, szidhatnám az
leányért, De ismét hogy látom mi ennek az oka dicfirem az or-
szágért, Halhatatlan dologh, hogy valaki fiát meg ölte hazájáért.

Ki Annát dicfiri hogy ennyi búban is már bódogh Anya,
vólna, Illyen kegyes leányt hogy ő nevelt vólna úgy magasztal-
lyák vala, Némely az Leánynak csudabátorságát, sziligy voltát
csudállyá.

Szegény Anya othon, mert Ura Templumhoz ki nem
bocsátta vala, Sirna ha lehetne de mint aszfa deszka, ugyan el-
szárat vala, Agyában nyegodik, rétova tekereg ugyan el fonnyat-
vala.

Ország szép Leányi őszvégyűlnek vala, igen bankodnak vala,
Edes Barátryoktól hogy el váltak vólna, igen sirattyák vala, Mindé-
csztendőben megh gyászolják vala, Innepet tartnak vala.

Buchananus György ezt Szent Irásból érté bővebben ma-
gyarázá, Radnoton lakraban, Illyefalvi István Magyarúl mond-
ta vala, Hogy ezer ött százban és az kilentzvenben mi-
koron irnak vala.

V E G E.

